

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Duminica a 3-a din Post (a Sfintei Cruci)

Fără calea crucii nu putem întrezări bucuria mântuirii noastre

Iubiți frați în Hristos, ne aflăm în Duminica a 3-a din Postul Mare. Este o zi mare, în care Biserica ne pune înaintea **cinstirea Sfintei Cruci și urmarea lui Hristos** în drumul mântuirii noastre. Ni se pune înaintea pilda jertfei lui Hristos, întrezărind Lumina Slăvitei Sale Învieri; făcându-se îndemnul că nimeni **nu poate ajunge la mântuire fără acceptarea crucii vieții sale și urmarea lui Hristos**. Și pentru că astăzi vorbim despre luarea crucii și urmarea lui Hristos, trebuie spus de la bun început că aceasta înseamnă **asumarea jertfei în mod liber**. Chip al acestei jertfe este chiar perioada aceasta a Postului Mare, un timp al lepădării de păcat, în care cultivăm în locul acestora virtuțile bineplăcute lui Dumnezeu: postul, rugăciunea, milostenia. În această perioadă, ne spovedim mai des și dorind împărtășirea cu Hristos. Ținta sau miza acestei jertfe este mare: **mântuirea**. Fără a urma calea crucii nu putem întrezări bucuria mântuirii noastre.

Pentru dobândirea acestei mântuirii, suntem ajutați în fiecare duminică cu o **virtute**, sau cu un **exemplu demn de urmat** din Istoria

Bisericii. În așa fel încât, drumul spre mântuire să nu-l facem la întâmplare sau, așa, ca să ne aflăm în treabă. De aceea, chiar din prima duminică a Postului, a Ortodoxiei, Biserica ne-a vorbit despre **virtutea credinței** și ne-a atras atenția că aceasta nu poate fi decât ortodoxă, adică „dreaptă”. Apoi, că numai cunoscând și trăind această Ortodoxie ne putem elibera de povara păcatelor și a patimilor și, în felul acesta, să -L vedem și să-L cunoaștem pe Dumnezeu, căci **Dumnezeu este ascuns în poruncile Sale** și numai cei ce le păzesc sunt curați cu inima: „Îl văd pe Dumnezeu” (Matei 5, 8), avându-l ca exemplu pe marele trăitor și apărător al Ortodoxiei din secolul al XIV-lea, pe Sfântul Grigorie Palama (+1359). Și, pentru că am pomenit câteva virtuți, rețineți că **orice virtute este o cruce** sau o purtare a crucii, cu care Hristos ne cheamă să-L urmăm. Și în felul acesta, facem ușor trecerea în această Duminică a Crucii.

Tema Crucii din această duminică face un rezumat al virtuților pomenite până acum. Căci sărutând Crucea lui Hristos, nu se poate să nu-ți dai seama că pe aceeași

cale a crucii, „îngustă și cu chinuri”, ești chemat și tu să-l urmezi lui Hristos. Pentru aceasta, atunci când te apropii de Hristos cel Răstignit pe Cruce, încearcă să-L ascuți, fiind atent la chemarea pe care El ți-o face, spunându-ți: „la-ți crucea și urmează-mi Mie. ... Căci cine își va pierde sufletul pentru Mine și pentru Evanghelia Mea, acela și-l va mântui” (Marcu 8, 34-35), sau: „Veniți la Mine toți cei împovărați și Eu vă voi odihni pe voi” (Matei 11, 28).

Vorbind despre Crucea lui Hristos, trebuie spus că **începutul sărbătorii de astăzi își are originea în Constantinopol**. În anul 629 d. Hr., împăra-tul Heraclie al Bizanțului reazășă în vestita Biserică Sfânta Sofia din Constantinopol, Sfânta Cruce, ce fusese furată de perși. Du-pă acest moment, în fiecare an la jumătatea Postului Mare, în miercurea din săptămâna a III-a, Crucea lui Hristos marca **înjumătățirea postului**, momentul acesta primind o semnificație deosebit de importantă. În Duminica de dinaintea jumătății postului, se pregătea scoaterea Sfintei Cruci, după un ritual solemn. Ca să înțelegem **semnificația scoaterii și cinstirii Sfintei Cruci** în Postul Mare, trebuie precizat că ritualul ei este identic cu cel al Liturghiei Darurilor mai înainte Sfințite. În cadrul acestei Liturghii, preotul iese cu Darurile mai înainte Sfințite, așezate pe sfântul disc. În tot acest timp, „puterile cerești slujesc în chip nevăzut”, căci Înșuși Hristos, împăratul slavei, este prezent. În momentul ieșirii cu Sfintele Taine în mijlocul bisericii, credincioșii stau în genunchi cu frunțile plecate, în tăcere desăvârșită. Liturghia desco-perind, în acest moment, „războiul duhov-nicesc” în care este angajat fiecare credincios, ce luptă pentru mântuire. Iar prezența lui Hristos înconjurat de puterile cerești, este prezența Comandantului luptei duhovnicești; a Celui care vine și-și cercetează oștenii avântați în lupta mântuirii, îmbărbătându-i și asigurându-i de biruință. [...]

Pr. Florin Antonescu
Sursa: *condeiulardelean.ro*

„Mâncare de post aveți?”

Adevărul crunt este că noi, creștinii, clerici și mireni, suntem de obicei distanți, indiferenți, chiar ostili față de acești copii care sunt lipsiți de harul lui Hristos. Închiși în „carapacea” noastră, liniștiți în laurii postului nostru, nu ne interesează să dăm curaj și imbold mai ales tinerilor să participe la viața creștin-ortodoxă.

Miercuri seara, devreme. După o îndelungată discuție pe teme profesionale, prietenul și colegul meu are o idee:

- Mergem să ciugulim ceva, aici lângă...?
- Unde, prietene? îl întreb. Ce să mâncăm? Știam că postește, ca fel ca și mine.
- Nu te neliniști, au și mâncăruri de post, îmi răspunde zâmbind.

Îl urmez fără o poftă deosebită. Intrăm în fast-food, iar prietenul meu, dezinvolt, comandă una dintre mâncărurile de post care păreau să arate bine. Creveți cu garnitură de cartofi, toate prăjite. Eu comand doar o porție de cartofi prăjiți. Trebuie să așteptăm destul timp pentru a veni comanda noastră. Prietenul meu merge să ocupe o masă și astfel aștept la rând, singur între necunoscuți.

– Ceva de post aveți? se aude o voce, rupând gândurile mele evlavioase. Mă întorc și privesc trăsniț. Mă aștept să văd pe vreun... preot care se află din întâmplare aici, dar nu. Văd o fată, cu prietenul ei alături, comandând.

Examinez cu atenție tânărul cuplu. Nu par a fi de la școala de catehizare, nici de la o școală teologică. Din contra, așa zice. „Ei bine, s-a întâmplat. Între atâta lume, nu ar exista unii care postesc, chiar și tineri?”, îmi liniștesc gândurile care amenințau să dărâme stereotipurile dintre „bunii creștini” și „necredincioși”.

Între timp, două farfurii goale se umplu cu mâncare. Eu încă aștept la rând să vină și porțiile noastre. Văd conținutul farfuriilor: salată simplă și creveți cu calamar. „Bine, bine, le-au adus comanda celor doi tineri care au venit după noi mai repede?”, mă mahnesc. Însă văd că se ridică un alt tânăr, foarte vesel, și intră în posesia comenzii.

„Serios?”, m-am mirat. „S-a găsit și al doilea care să postească?”, l-am luat peste picior, în gând, cu o dispoziție ironică, nu pentru post, ci pentru că nu mai eram singurul care aveam „titlul de pietate”. Vin ușor-ușor și alte comenzi care erau înaintea noastră. Cu bucurie remarc chiftelele și sandvișurile de dulce, care demonstrează că au fost niște cazuri norocoase cele două dinainte. Din nefericire însă, acest lucru nu ține mult. Din nou văd creveți, calamari, salate simple! Alături de mine, un tânăr cu cercel și plin de tatuaje cere cartofi simpli. Tot prin acea zonă, o fată vrea să afle dacă „salata Cezar” este... de post!

„Poate au venit toți de la școlile de catehizare?”, mă gândeam zâmbind, de data aceasta nu din răutate, ci din satisfacție. Pentru că nu este ceva obișnuit să fie mai multe comenzi de post decât cele de dulce într-un fast-food din centrul Atenei, unde clienții sunt tineri cu o vârstă medie de 25 ani.

Având în vedere că întârzia într-un mod enervant comanda noastră, întreb un angajat care pregătea pachete pentru livrare acasă:

– Văd că aveți multe produse de post aici. Sunt cerute atât de mult?

– Nici nu vă imaginați, îmi răspunde. Și acestea pe care le pregătesc acum tot de post sunt. Cel puțin jumătate dintre clienți, poate și mai mulți, mănâncă de post din prima săptămână de post.

Mulțumind pentru informații, simt o mică bucurie care crește tot mai mult. Mă bucur, nu pentru că, într-un final, după 20 de minute de așteptare, a venit și comanda noastră, ci pentru că într-un loc în care nu m-aș fi gândit, am găsit oameni care se înfrânează pentru Hristos!

Mă uit de jur împrejur, încercând să construiesc un stereotip al clienților din fast-food: tineri și tinere, de la 15 la 25 de ani și puțini peste 30 de ani ca noi. Îmbrăcați modern, discutând cu voce tare, râzând degajați, având un comportament obișnuit la aceste vârste. „Peisajul” nu semăna nici a școala de catehizare, nici a biserică.

Și totuși, **privind mesele acestor copii, văd așezate la rând felurile de mâncare de post. O imagine neobișnuită! Cu totul străină de epoca noastră, epocă de materialism, de consumație exagerată și de ateism absolut.**

Mă gândesc cum tinerii aceștia au venit să mănânce departe de casa lor, împreună cu alte persoane de vârsta lor. Nimeni nu-i obligă să nu ia carne, brânză și alte alimente de dulce. Nu se află aici „înapoiatul” preot ce „face convertire”, nici „părinții exigenți” care „impun copiilor” obiceiurile lor, cum ar zice cineva care reacționează. Ei singuri împreună cu tovarășii lor arată că se distrează și că le

sunt suficiente aceste feluri de post pe care le mănâncă, în locul mâncărurilor pline de grăsimi, șuncă și brânză, sau al sandvișurilor pe care le devorează cei de lângă ei.

Consider această atitudine a lor una foarte curajoasă, așa spune mărturisitoare. Nu este deloc ușor să postească cineva, mai ales în epoca contemporană, la aceste vârste și înăuntrul unui fast-food. Este nevoie de putere sufletească și trupească, o mică „revoluție” împotriva orânduirii materialiste și a gândirii ateiste care otrăvesc în fiecare zi tineretul. Mă întreb: cine îi ajută în lupta lor? Biserica, răspund mulți. De aceeași părere sunt și eu. Există preoții care stau alături de tineret și care sigur îi îndeamnă la post și la alte lucrări pe placul lui Dumnezeu.

Însă adevărul crunt este că noi, creștinii, clerici și mireni, suntem de obicei distanți, indiferenți, chiar ostili față de acești copii care sunt lipsiți de harul lui Hristos. Închiși în „carapacea” noastră, liniștiți în laurii postului nostru, nu ne interesează să dăm curaj și imbold mai ales tinerilor să participe la viața creștin-ortodoxă.

Să încercăm să nu mai stăm ca statuile, crezându-ne mari „creștini postitori”. Este posibil să fim, dar bine am face să vedem cum putem să-l ajutăm și pe aproapele nostru, mai slab, să postească și să se lupte și acesta. Putem să facem acest lucru arătând interes pentru cei mai tineri ca noi, dar și pentru cei mai în vârstă, care vor să trăiască o viață în Hristos, însă nimeni nu le-a oferit un imbold sau nu le-a spus ce să facă.

Haideți să spunem noi o vorbă bună, un cuvânt cu adevărat creștinesc, în cele din urmă! Chiar și într-un astfel de fast-food!

Dimitris Sotiropulos

Sursa: doxologia.ro